

mor. ob. ř.). To docela nepochybně plyne pak z obecní novely č. 76/19, nabyvší účinnosti dnem 18. února 1919, podle níž (§ 7) přísluší obecní radě usnášeti se o všech věcech, které podle zákona nejsou výslovně vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu, anebo podle nařízení zákonných, po případě usnesení obecního zastupitelstva nejsou vzneseny na starostu. Za stavu, utvořeného cit. novelou, nemohla tedy obecní komise — a tím méně ovšem nějaký jiný sbor, stojící úplně mimo organizaci obce, — ani obecním zastupitelstvem býti zmocněna, aby obecního zaměstnance ustanovila. Důsledně potom nemohl ani vládní komisař, jmenovaný podle § 107 ob. řádu mor. ke správě záležitostí obecních místo rozpuštěného obecního zastupitelstva, nějaký takový orgán zřídit a na něj své kompetence přenést. Že by pak kuratoriu školy byla v základě posléze cit. zák. ustanovení přímo okr. polit. úřadem nějaká kompetence po této stránce delegována, žal. úřad ani zúčastněná strana netvrdí, a není to ani ze spisů patrné. Nebylo proto ani usnesení kuratoria z 19. července 1919 — i kdyby se pojímalo jako usnesení obecní komise, učiněné na základě nějakého zmocnění obecního zastupitelstva, resp. vládní komisaře — jako projev orgánu zcela nepřislušného, s to, aby pro Bohumila T. založilo k obci služební poměr veřejnoprávní. Z téhož důvodu je bez významu pro otázku dnes spornou i okolnost, že kuratorium přiznalo Bohumilu T. požitky pensijní, což tento ve svém odvodním spise zvlášť zdůrazňuje, ovšem v mylném předpokladu, že kuratorium jednalo při tom jako zmocněnec obce.

Odvolává-li se posléze odvodní spis zúčastněné strany na § 2 odst. 2 zák. č. 443/19, podle něhož úředníci, stanovení ve smyslu tohoto zákona, jsou úředníky veřejnými, a dále na § 5 zák. č. 35/1908 z. z. čes., kde se stanoví, že, není-li v listině ustanovovací jinak vysloveno, pokládá se ustanovení úředníka za skutečné, dlužno na to odpovědět, že oba tyto předpisy — nehledě k tomu, že Bohumil T. nebyl ustanoven správcem školy za jejich účinnosti, nýbrž dříve — normují jen důsledky ustanovení někoho obecním úředníkem, takže pro ustanovení samo, jež předpokládají, nelze z nich nic dovozovati.

Jestliže tedy za vylíčeného stavu věci žal. zv. vyslovil, že Bohumil T. ve funkci ředitele městské odborné školy pro ženská povolání je ve veřejnoprávním služebním poměru k obci M. jako právní nástupkyni města V., nemá výrok ten v zákoně opory, pročez bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo potřebí zabývati se ještě vývody stížnosti a odvodního spisu zúčastněné strany o možnosti či nemožnosti současného poměru Bohumila T. jako definitivního odborného učitele veřejné školy měšťanské na straně jedné a definitivního zaměstnance obce ve funkci ředitele městské odborné školy pro ženská povolání na straně druhé.

Č. 9940.

Živnostenské právo: * Právnická osoba může býti po právu pachtýřem živnosti.

(Nález ze dne 2. června 1932 č. 14.904/31.)

Věc: Emil Ch. v P. proti zemskému úřadu v Praze o propachtování živnosti.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-1 Emil Ch. oznámil magistrátu hl. m. Prahy, že svůj závod, v němž podle živn. listu z 25. srpna 1915 provozuje výrobu barev a fermeže, a podle živn. listu ze 13. ledna 1917 výrobu laků, pronajal Kralupské společnosti pro lučební výrobky, společnosti s r. o., kterou vůči úřadům zastupuje Richard St. Výměrem z 8. června 1928 prohlásil magistrát, že nebere oznámení st-le na vědomí, jelikož propachtování živnosti osobě právnické, za jakou jest považovati zejména společnost s r. o., není přípustno. Odvolání, jež st-1 proti tomuto rozhodnutí podal, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů rozhodnutí první stolice.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —

Na sporu je otázka, zda společnost s ručením omezeným je způsobilou k tomu, aby se stala pachtýřkou živnosti podle § 55 živn. řádu. Žal. úřad se domnívá, že způsobilosti té nemá, poněvadž pachtýřkou živnosti může podle tohoto ustanovení býti jen osoba fysická.

Nss vzhledem k usnesení svého odborného plenu z 9. května 1932 nesdílí tento náhled. Podle § 55 odst. 2. živn. řádu může pachtýřem živnosti státi se ten, kdo má potřebné vlastnosti k samostatnému provozování dotčené živnosti. Způsobilost k samostatnému provozování živnosti mají však nejen osoby fysické, nýbrž podle výslovného ustanovení § 3 živn. řádu také osoby právnické a společnosti, ustanoví-li za sebe k osobnímu výkonu živnosti způsobilého zástupce neb pachtýře. Nejsou tedy společnosti jako takové již a priori vyloučeny z nastoupení živností, a nelze jim proto také upírati za všech okolností způsobilost k pachtu živnosti. Vzhledem k tomu, že podpacht živnosti je v § 55 živn. řádu zakázán, nebudou ovšem moci společnosti takové provozovati živnost podpachtýři, nýbrž jedině způsobilými zástupci. To souhlasí i se zněním prvního odstavce § 55 živn. řádu, podle něhož majitel živnosti může svou živnost provozovati zástupcem nebo ji propachtovati, nikoliv ale sám provozovati ji způsobem obojím, neboť, propachtuje-li majitel živnosti svoji živnost pachtýři, který ji dá provozovati svým zástupcem, pak provozuje majitel živnosti své oprávnění jen pachtýřem, a nikoliv také svým zástupcem.

Je tedy nař. rozhodnutí nezákonné.

Č. 9941.

Zaměstnanci veřejní: * Rozlukou druhého manželství vdovy po státním zaměstnanci neoživne její nárok na výslužné po prvním manželu.

(Nález ze dne 2. června 1932 č. 7622.)

Prejudikatura: Boh. A 5976/26.

Věc: Emilie A. v B. (adv. Dr. Lamač z Brna) proti ministerstvu školství a národní osvěty o vdovskou pensí.